

Слободан Шкеровић

ДЕЛАВЕР

1.

драги гавранови шепуре се
по тешким лијанама
Делаверске џунгле

племе убојица саставља
кринове и брзибоде
у опасне асемблаже
вировитих дубина националних
магистрала; разваљени
кадилаци смрде гумама
и мрљама и оружја сјаје
утробама свинутих цеви:
гнев је уобличио
вијуге главног јунака,
Морга, мамутског господара

међ хуљама и међ ђаволима
ватрених кринки и пурпурних
одашиљача, сред топографија
пиритских стена и рђавих
локализама, у подножјима
ураганских пустиња и
мочварских вејавица,

Морг, заслепљен мржњом
патриотâ, успоставља поредак
зевалица, у пољима ражи,
на отпадима риђих свлакова

смакнути ветробрани
клате се под стопалима
ветра и гладних, страшљивих
глодара, неонске ствари
шиште изненада у
белим ноћима плашљивих
вукодлака

док Морг шиба скорелим
репом гила-чудовишта
лица болесних клонова-играчака,
воњају дизентерије и
електронске акупунктуре
побијених братских десничара

њихове шиљате капе
попадале по стратишту,
а бела крв усирена у бљузгама
по рупицама лица
и ленте с натписима...

Морг-леукоцид милује погледом
црне птице пост-трауматичног
преображаја повампирених Делаверљана

у градовима Морг сусреће
делимично поседнуте организме
Ридике - сензуалне вештице из
доранских лабораторија Леукополиса

њене траке лепршају хлорским
варијацијама рип-клип мелодија
истарских складатеља,
зрна рогача котрљају се низ
бедра алуминијума,
падају у драчaste наборе
чојаних хаља

вертилети журе
натоварени илузо-цветовима
поливинилских равница
источне Пенсилваније
а Морг застаје опијен
нектарима

он слуша језик јецоманије
срицање слогова и трептаје
графова хадске полифоније,
у његове струје увлаче се
јецаци нежних истицаја
валови бакарних кошмара,
излива се из њега бујица
наговештаја покоља,
рад мишица добује
слепоочницама,
из дубоких шупљина проваљују
млазеви назала

љутит је Морг у сутон
док искидани праменови сунца
жаре линију хоризонта,
шкљоцају двери небеских одаја
над рушевинама Новог Орлеана,
слани пескови полегли по
верандама,
споро се њишу поља алгастих
обода океана

у митска времена био је Пас
господар ослобођених душа,
кроз брда жутих листова
јурио је дрхтај зимског даха,
пред зору се будиле птице
слепе, окићене хујом водопада,
тада је Морг у крајичцима сна
крочио бистрим стазама
ињастог јутра...

тамо где погледи виде иза брда
Морг је шибао страшила агрикола,
газио леје
патлидана; опишавао ћерпич
воловских штала; кичме
јесетри мрвио у ступама и
плуговима драо коже
шугавих мурина; палио мостове и
камаре, солио бунаре

а сада, Ридика пева из тмине
мрког сина сјаја

Морг, неумрли, у
слинама сперме земљом
ватру затрпава

ридају преживели евнуси
над тужном судбином чађавих
вентилација, паклене справе
посејане у доба дивљих
демократа, препуне опруга
и слатких сокова, шаљиве смрти из
коситарских шкатлица,
морлочке теревенке над телима
псеудошакала

БЕЛА ПОВОРКА

у џунгли Амазоније
или под калдрмама Сирије
у Заволговљу или хунском
паклу:
питоме звери сричу литаније
лажни мрци улаштених кринки
скакутави Кромањонци
лакирани Инуити
Англи у крампонкама
милују лобање давалаца
истребљених праотаца
из бушманских каљуга

преријама до савана
својим дугим животима
цртају путеве Римљанима

ветрићима 'ладе попаре
сакатих баба
пузавци моле за мрвице
мартира, дроњке, смоле
стубове срама

у травама Трансилваније
леже склупчани тапири
гатаре бишту мраве

још даље тамо, на рогу
Гондване, копали су окере
скретничари душа

пали су ничице пред
узхукталом надом
на низ каменова, снопља,
на златне барикаде

њихове очи зуре у пламичке
зоре

јесу ли нешто заборавили, обузети
собом? тигрове канџе
латице лимуна
сирове коре кинина?
терају козе у провалије
да земљу напоје вином

свирају у окарине
црни магови опсидијанских
урвина; снови помешани у хладу
црних јама, душе
у ватрама змијских отрова

пре војски и пре бола
у топлим мајкама
навикли се на аспарагусе,
на издрндане рукаве

велике реке преплавиле су
жиреве, крда се посула
прашином, крпељи се
назобали брусница

док иде поворка бела
пепељастим њивама
смишља зигурате и луке,
богове тера звончићима у
плавичасте измаглице
небеских океана

28. јун 2006.